

1 SÁMUEL 1-10.

Ez a könyv Sámuel életét mutatja be, aki az utolsó bíra volt Izraelben, és utána a királyok következtek.

Volt egy Rámátaim-Cófimból, az Efraim hegyvidékéről való ember, akinek Elkána volt a neve; efrátai volt, Jeróhámnak a fia, aki Elihú fia, aki Tóhú fia, aki Cúf fia volt.

Két felesége volt; egyiknek a neve Anna, másinak a neve Peninná volt. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei.

Ez az ember évenként fölment városából Silóba, hogy imádkozzék és áldozzék a Seregek URának. Ott pedig Éli két fia, Hofni és Fineás volt az ÚR papja.

Amikor eljött az a nap, amelyen Elkána áldozni szokott, egy-egy részt adott feleségének, Peninnának, meg mindegyik fiának és lányának.

Annának nagyobb részt adott, pedig Annát nagyon szerette, de az ÚR bezárta a méhét.

A poligámiában élő Elkána egyik feleségét jobban szerette, mint a másikat, de Annának nem lehettek gyerekei.

Vetélytársa is sokat bosszantotta őt, hogy felingerelje, mivel az ÚR bezárta a méhét.

Így történt ez évről évre, valahányszor fölment az ÚR házába, így bosszantotta őt.

Pedig ez a nagy ünnepeken történt, amikor az Úr azt szerette volna, hogy mindenki örvendezzen és Őt ünnepelje és imádjá.

Ő meg csak sírt, és nem evett semmit.

Akkor ezt mondta neki a férje, Elkána: Anna, miért sírsz, és miért nem eszel? Miért vagy úgy elkeseredve? Nem érek én többet neked tíz fiúnál?

Egyszer Anna fölkel, miután ettek és ittak Silóban. Éli pap meg ott ült egy széken az ÚR templomának az ajtófélfájánál.

Az asszony lelke mélyéig elkeseredve könyörgött az ÚRhoz, és keservesen sírt.

Azután erős fogadalmat tett, és ezt mondta: Seregek URa! Ha részvételt tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom, és nem éri borotva a fejét!

Gyakran imádkozunk, és azon tűnődünk, hogy vajon miért nem lelnek imáink azonnali válaszra. Anna is nagyon sok ideje imádkozhatott egy fiúgyerekért anélkül, hogy választ kapott volna. Ennek az oka az, hogy Isten az Ő céljaival összhangba akar állítani mielőtt válaszolna. A Biblia szerint: *az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi.*

Annával kapcsolatban is arra várt Isten, hogy teljesen Isten céljainak megfelelő állapotba kerüljön. Istennek szüksége volt egy emberre, aki Izraelt keresztülvezesse a változás nehéz napjain. Olyan ember kellett, akivel beszélni tudott, és aki az Ő nevében beszélt az emberekkel, mert ebben az időben nagyon ritkán tudott szólni, mert senkinek nem volt nyitva a füle az Ő szavára. Végre Anna ezt mondta:

Ha részvételt tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az ÚRnak adom.

Ez volt Isten célja, és ekkor meg is válaszolta az imádságát. De gyakran azért is késlekedik Isten, hogy végül többet adhasson, mint amennyit kértünk, vagy azért, hogy azt, amit ad az Ő céljaira használjuk fel.

Gyakran nem tudjuk, hogy hogyan kell imádkozni, mert sokszor magunkra gondolunk, amikor kérünk. Jakab azt mondja, hogy:

ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.

Legtöbbször Istent Tételapóként kezeljük, és nem rá gondolunk, amikor imádkozunk, hanem saját magunkra. A Biblia szerint, ha valamit az Ő akarata szerint kérünk, akkor azt meghallja, és megadja nekünk.

Anna sokáig azért kérte a gyereket, mert már elege volt abból, hogy a másik asszony mindig csak ugratja őt, és azt akarta, hogy saját gyereke legyen, hogy ő is babusgathassa, táplálja, hogy ő is anya legyen. De Isten addig dolgozott a szívében, amíg Isten céljaival összhangba került, és az imádkozta, hogy vissza fogja adni a gyereket Isten céljainak megvalósítására.

Mivel hosszasan imádkozott az ÚR színe előtt, Éli figyelte az asszony száját.

Anna magában beszélt, csak ajka mozgott, de hangja nem hallatszott. Ezért Éli azt gondolta, hogy részeg, és ezt mondta neki: Meddig tart még a részegséged? Józanodj ki mámorodból!

Anna azonban így válaszolt: Nem, uram! Bánatos lelkű asszony vagyok. Nem ittam bort vagy szeszes italt, hanem a lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt.

Ne tartsd szolgálólányodat elvetemült asszonynak, mert nagy bánatom és szomorúságom miatt beszéltem ilyen sokáig.

Éli így válaszolt: Menj el békességgel! Izráel Istene teljesítse kérésedet, amit kértél tőle!

Ő pedig ezt mondta: Nézz jóindulattal szolgálólányodra! Azután elment az asszony a maga útjára, evett, és nem volt többé szomorú az arca.

Anna elhitte az Úr szavát, és többé már nem volt szomorú. A hite megváltoztatta, mert elhitte, hogy az Úr gyereket fog adni neki, annak ellenére, hogy eddig nem volt neki egy sem. Ez mutatja meg a hit hozzáállását: már a beteljesedés előtt úgy cselekszik, mintha már megvolna az, amit kért. Nem volt többé szomorú, hanem úgy örült, mintha már beteljesült volna a kérése.

Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkána a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá.

Egy idő múlva Anna teherbe esett, fiút szült, és elnevezte Sámuelnek, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt.

És mikor fölment az az ember, Elkána, egész háza népével, hogy bemutassa az ÚRnak az évenkénti áldozatot, és teljesítse fogadalmát,

Anna nem ment el, hanem ezt mondta férjének: Majd az elválasztása után viszem el a gyermeket, hogy megjelenjék az ÚR előtt, és végleg ott maradjon.

A férje, Elkána ezt felelte neki: Tégy úgy, ahogy jónak látod. Maradj itthon, amíg elválasztod. Csak az ÚR tartsa meg ígéretét! Otthon maradt tehát az asszony, és szoptatta a fiát, míg el nem választotta.

Miután elválasztotta, elvitte magával, és vele együtt vitt egy hároméves bikát, egy véka lisztet, meg egy tömlő bort, és bevitte az ÚR házába, Silóba. A gyermek még kicsiny volt.

Akkor levágták a bikát, a gyermeket pedig bevitték Élihez.

Az asszony ezt mondta: Kérlek, uram! A te életedre esküszöm, uram, hogy én vagyok az az asszony, aki itt állt melletted és imádkozott az ÚRhoz.

Ezért a gyermekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.

Sokszor megtörtént már itt is, a Calvary Chapelben, hogy fiatal párok gyereket szerettek volna, de már régi házások voltak, és eddig ne jött össze nekik. Kézrátétellel imádkoztunk értük, és egy-két év múlva jöttek, és mutatták, hogy itt van az a gyerek, akiért imádkoztunk! Isten megválaszolta az imákat és megáldotta az otthonukat gyerekekkel.

Ezért a gyermekekért imádkoztam, és az ÚR teljesítette kérésemet, amit kértem tőle.

Én viszont felajánlom az ÚRnak. Legyen egész életére felajánlva az ÚRnak! És ott imádták az URat.

Innen származik a gyerekek Úrnak való felajánlása. Meg szoktuk kérni az Urat, hogy áldja meg őket, mert felismerjük, hogy a gyerekek az Istentől jövő ajándékok, és ezért visszaadjuk neki az Ő céljaira, hogy Őt szolgálják a gyerekek egész életükben.

Viszont nem ismerek egyetlen olyan ígérést sem, ahol a gyerekek megkeresztelkedéséről lenne szó. A bemerítkezés egy tudatos felnőtt lépés kell legyen.

A Bibliában két helyen fordul elő a megkeresztelkedés, azaz a bemerítkezés:

„Térjete meg, és merítkezzetek be” – vajon egy kisgyerek meg tud-e térni a bűneiből? Márk evangéliumában ezt olvashatjuk: „Ő, aki hisz, és bemerítkezik...” – a gyerekek nem fogják fel, hogy mi a hit.

De ez nem azt jelenti, hogy ha meghalnak, akkor elvesztek volna. Biztos vagyok benne, hogy ha egy keresztény család gyereke a felnőtt kora előtt meghal, akkor megváltottként hal meg. Az 1 Korintus 7.-ik fejezet ezt tanítja:

Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek.

A hívő szülő hite befedi a gyereket is. És mi van a nem hívő gyerekekkel? Nem tudom, mert ha a Biblia nem szól erről, és így én sem szólhatok. De azt tudom, hogy Isten igazságos, és egyetlen ember sem fogja az ítélet után azt mondani, hogy Ő igazságtalanul bánt vele. Mindenkivel igazságosan fog bánni, erről minden kétséget kizáróan meg vagyok győződve.

Amikor Jézus született, akkor bemutatták az Úr előtt a templomban, és az áldozatokat is elhozták érte az Úr házába. De itt is az volt a lényeg, hogy az Úrnak adták át az életét, hogy az Ő céljaira használhassa egész életében.

Nagyon jó dolog, ha a szülők az Úrnak ajánlják gyerekeiket. Igaz, hogy amikor már elég idősé lesznek, akkor saját maguk is meg kell hozzák az erre vonatkozó döntést, mert a szülők odaszánása nem jelenti azt, hogy ők felnőtt korukban is egyetértenek ezzel a céllal. De remélhetőleg arra már annyi lelki táplálékot kapnak, hogy nem fognak letérni a hit útjáról.

A gyerekek esetében nemcsak a felajánlás a fontos, hisz a szülő felelőssége az is, hogy az Úr félelmében és ismeretére nevelje fel a gyermekeit, és idősebb korokra elültesse az Úr dolgait az agyába.

Anna imája következik, amely megmutatja számunkra az Ő lelki mélységét. Mária is ismerhette Anna imáját, mert amikor Erzsébethez jött, és kifejezte örömét, akkor ehhez nagyon hasonló imát mondott, amelyet érdemes ezzel összehasonlítani. Anna imája:

Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak.

Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan köszikla, mint a mi Istenünk.

Ne beszéljete oly sokat, büszkén, gögösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le.

Nem elég a helyes dolgot megtenni, hanem megfelelő hozzáállás, motiváció is szükséges mindenhez. Jézus ezt mondta:

„Vigyázzatok: a kegyességeket ne az emberek előtt gyakoroljátok, hogy lássanak titeket, mert így nem kaptok jutalmat mennyei Atyátoktól.

Tudjuk, hogy egy napon a szívek titkait meg fogja Isten ítélni, mert tudja, hogy mit miért tettünk. Sokan csak azért imádkoznak, hogy mások lássák azt, és ezért semmit nem ér az imájuk Isten szempontjából. Mások ugyanilyen módon adnak, hogy mások tudják azt, és megismerjék őket.

Amikor aztán a mennybe érnek, és keresik a nevüket Isten jutalom-könyvében, akkor nem fogják ott megtalálni, mert az Isten azt fogja mondani, hogy megkapták már a jutalmukat a földön, mert mindenki, aki látta a nyilvános felajánlásukat elmondta, hogy milyen nagyszerű emberek adták ezt. A cselekedetek indítékai sokkal fontosabbak, mint maguk a cselekedetek.

A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel.

A jóllakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt.

Anna imájából a visszavágás öröme is kiérezhető.

Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét.

Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal.

Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, leülteti az elökelőkkel együtt, és főhelyet juttat neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget.

Ostobaság ennek alapján azt állítani, hogy a Biblia szerint a földet oszlopokra helyezték, hiszen ez egy metafórikus képe a teremtésnek.

Híveinek lábát megőrzi, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje.

A zsoltárokból is nagyon sok szó esik arról, hogy Isten megtartja híveinek lábát az elcsúszástól. És mennyire igaz, hogy a saját erőnk nem tesz győztessé minket. Akkor vagyunk a legerősebbek, amikor tisztában vagyunk a gyengeségeinkkel, és akkor vagyunk gyengék, amikor azt hisszük, hogy erősek lettünk, és az Úr nélkül is boldogulunk, és azt gondoljuk, hogy nincs rá szükségünk többé.

Éli pap kapzsi fiainak története következik. Abban az időben az áldozati húst megfőzték, és megették. De miközben a hús főtt, a papok jöttek, és benyúltak a fővő hús közé a kis horgaikkal, és amit kiemeltek az volt a szolgálatuk fizettsége. Éli fiai viszont már akkor odajöttek, amikor még csak szeletelték a húst, és azt mondták, hogy nem akarnak főtt húst, hanem ők megsütik a magukét.

Éli fiai azonban elvetemült emberek voltak, nem törődtek az Úrral.

A papok szokása a néppel szemben az volt, hogy ha valaki áldozatot mutatott be, odament a pap szolgája, amikor a húst főzték, kezében a háromágú villával,

és beleütötte az üstbe vagy fazékba, bográcsba vagy lábosba, és elvette a pap mindazt, ami a villára akadt. Így bántak egész Izráellel, amikor odajártak Silóba.

Sőt mielőtt elfüstölögtették a kövérjét, odament a pap szolgája, és ezt mondta az áldozó embernek: Adj a papnak sütni való húst, mert nem fogad el tőled főtt húst, csak nyersét!

És ha azt felelte neki az az ember, hogy előbb el kell füstölögtetni a kövérjét, és csak azután veheti el, amit megkíván, akkor ezt mondta neki: Most add ide, mert ha nem, erőszakkal is elveszem!

Igen nagy volt tehát az ifjak vétke az ÚR előtt, mert megutálták az emberek az Úrnak szóló áldozatot.

Nagyon szörnyű bűn ez az Úr szemében, amikor a hozzáállásunk miatt az emberek elfordulnak Istentől. Az emberek a kapzsiság miatt káromolni kezdik Istent.

Sámuel pedig végezte szolgálatát az ÚR előtt, és ifjú létére gyolcs éfódot viselt. Anyja kicsiny palástot szokott készíteni, és évről évre elvitte neki, amikor férjével együtt fölment az évenkénti áldozat bemutatására.

Éli pedig megáldotta Elkánát feleségével együtt, és ezt mondta: Adjon neked az ÚR utódot ettől az asszonytól a felajánlott helyett, akit felajánlott az ÚRnak! Azután hazamentek.

És az ÚR rátekintett Annára, s az teherbe esett, és még három fiút és két lányt szült. A gyermek Sámuel pedig az ÚRnál növekedett.

Éli igen öreg volt. Meghallotta, hogy mi mindent tesznek fiai egész Izráellel, és hogy azokkal az asszonyokkal hálnak, akik a kijelentés sátrának a bejáratánál teljesítenek szolgálatot.

Ahelyett, hogy papként Istent képviselték volna, erkölcstelen, bűnös dolgokat tettek.

Ezt mondta nekik: Miért csináltok ilyeneket? Mert hallom gonosz dolgaitokat az egész néptől.

Ne tegyétek, fiaim, mert hallom, hogy nem jó hírt terjesztenek rólatok az ÚR népe előtt.

Ha ember vétkezik ember ellen, akkor Isten a döntőbíró, de ha az ÚR ellen vétkezik valaki, ki merne ott döntőbíró lenni? De nem hallgattak apjuk szavára, mert úgy tetszett az ÚRnak, hogy megöli őket.

A gyermek Sámuel pedig nőttön-nőt, és kedves volt mind az ÚR előtt, mind az emberek előtt.

És eljött Istennek egy embere Élihez, és így szólt hozzá: Ezt mondta az ÚR: Világosan kijelentettem magamat atyád háza népének, amikor Egyiptomban, a fáraó házában voltak.

Izráel valamennyi törzse közül őt választottam ki a papi tisztségre, hogy feljárjon oltáromhoz, illatáldozatot mutasson be, és viselje az éfódot szíнем előtt. Atyád háza népének adtam Izráel fiainak minden tűzáldozatát.

Miért taposátok lábbal véresáldozatomat és ételáldozatomat, amelyeket e hajlék számára parancsoltam?

Miért becsülöd fiaidat többre, mint engem, és miért hízlaljátok magatokat népem, Izráel minden áldozatának a legjavával?

Ezért így szól az ÚR, Izráel Istene: Bár határozottan megmondtam, hogy a te házad népe, a te családod fog örökké szíнем előtt járni, most mégis így szól az ÚR: Nem így lesz! Mert akik engem dicsőítenek, azoknak dicsőséget szerzek, de akik engem megvetnek, gyalázatra jutnak.

Eljön az idő, amikor összetöröm erődöt és családod erejét, és nem lesz öreg ember a házadban.

Majd meglátod e hajlék romlását a sok jó helyett, amit tettem volna Izráellel. Bizony nem lesz öreg ember soha a házadban.

De valakit nem irtok ki oltárom mellől, hogy epesszem a szemed és gyötörjem a lelked, de házad többsége közönséges emberként hal meg.

Ez a jel fog bekövetkezni két fiadon, Hofnin és Fineáson: egy napon hálnak meg mindketten.

De támasztok majd magamnak hűséges papot, aki szívem és lelkem szerint cselekszik. Építetek neki maradandó házat, és az én fölkenem előtt jár minden időben.

Ez az új papi rendről szóló prófécia, Jézus Krisztusról, Melkisédek rendje szerint.

A 3.-ik fejezet:

Az ifjú Sámuel pedig az ÚR szolgálója volt Éli felügyelete alatt. Abban az időben ritkaság volt az ÚR igéje, nem volt gyakran látomás.

Egy napon az történt, hogy Éli a szokott helyén feküdt. Szeme már homályosodni kezdett, alig látott.

Az Isten mécsese még nem aludt el, és Sámuel ott feküdt az ÚR templomában, ahol az Isten ládája volt.

Az ÚR szólította Sámuel, és ő így felelt: Itt vagyok.

Majd odafutott Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így válaszolt: Nem hívtalak, menj vissza, feküdj le! Elment tehát, és lefeküdt.

*De újra szólította az ÚR Sámuel, Sámuel pedig fölkel, odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ő azonban így felelt: Nem hívtalak, fiam, menj vissza, feküdj le!
Sámuel még nem ismerte az URat, mert az ÚR még nem jelentette ki igéjét neki.
Az ÚR azonban harmadszor is szólította Sámuel. Ő pedig fölkel, megint odament Élihez, és ezt mondta: Hívtál engem, itt vagyok. Ekkor értette meg Éli, hogy az ÚR szólítja az ifjút.
Azért ezt mondta Éli Sámuelnek: Menj, feküdj le, és ha újból szólít, ezt mondd: Szólj, URam, mert hallja a te szolgád! Sámuel elment, és lefeküdt a helyére.
Az ÚR pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád.
Akkor az ÚR ezt mondta Sámuelnek: Én olyan dolgot fogok véghezvinni Izráelben, hogy aki csak hallja, beleszendül a két füle.
Azon a napon beteljesítem Élin mindazt, amit megmondtam háza népéről. Elkezdem, és bevégzem.
Mert megjelentettem neki, hogy minden időkre szóló ítéletet tartok háza népén azért a bűnért, amelyről tudta, hogy fiaival azzal átkot vonnak magukra, és mégsem fenyítette meg őket.*

Erre nagyon oda kell figyeljünk: azért ítélte meg Isten a Éli házát, mert nem fenyítette meg a fiait. Az apák felelőssége, hogy fegyelmezzék gyerekeiket. Éli ezt nem tette meg, és ez lett a következménye:

*Ezért megesküdtem Éli háza népének, hogy sohasem lehet kiengesztelni Éli háza népének a bűnét sem véres-, sem ételáldozattal.
Sámuel pedig feküdt egész reggelig, és akkor kitarta az ÚR házának az ajtóit. De Sámuel nem merte megmondani Élinek a látomást.
Éli azonban hívta Sámuel és ezt mondta: Fiam! Sámuel! Ő pedig felelt: Itt vagyok.
Éli megkérdezte: Mit jelentett ki neked? Ne titkold el előttem! Úgy segítsen meg téged Isten most és ezután is, ahogyan eltitkolsz előttem csak egy szót is mindabból, amit kijelentett neked!
Elmondott azért neki Sámuel mindent, semmit sem titkolt el előtte. Éli pedig ezt mondta: Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát.*

Ez az öreg ember megfelelő hozzáállása Isten ítéletéhez.

*Sámuel felnövekedett. Az ÚR pedig vele volt, és semmit sem engedett földre hullani igéiből.
És megtudta egész Izráel Dántól Beérsebáig, hogy az ÚR prófétájául rendelte Sámuel.
Az ÚR még többször is megjelent Silóban azután, hogy kijelentette magát Sámuelnek Silóban az ÚR igéje által.*

A 4.-ik fejezetben a filiszteusok megtámadják az izraelieket.

*Sámuel beszéde eljutott egész Izráelhez. Izráel azután hadba vonult a filiszteusok ellen, és táborot ütöttek Eben-Házézer mellett, mert a filiszteusok már Afékban táboroztak.
A filiszteusok csatarendbe álltak Izráellel szemben, heves harc kezdődött, és vereséget szenvedett Izráel a filiszteusoktól, akik levágtak a harcmezőn mintegy négyezer embert.
A hadnép visszavonult a táborba, és Izráel vénei ezt mondták: Miért veretett meg ma bennünket az ÚR a filiszteusokkal? Hozzuk el ide Silóból az ÚR szövetségládáját, jöjjön közénk, és szabadítson meg bennünket ellenségeink kezéből!*

A szövetség ládáját kezdték amuletként, jószerecsé talizmánként használni, és azt gondolták, hogy ha velük van a szövetség ládája, akkor az szerencsét fog nekik hozni.
Ez nagy hiba volt részükről.

Ekkor a nép követeket küldött Silóba, és elhozták onnan a kerúbokon ülő Seregek URának a szövetségládáját. Éli két fia, Hofni és Fineás is ott volt az Isten szövetségládájával.

Amikor az ÚR szövetségládája megérkezett a táborba, egész Izráel olyan nagy ujjongásba tört ki, hogy még a föld is megrendült bele.

Meghallották a filiszteusok is a hangos ujjongást, és ezt mondták: Miféle nagy ujjongás hallatszik a héberek táborából? És megtudták, hogy az ÚR ládája érkezett meg a táborba.

Ekkor félelem fogta el a filiszteusokat, és ezt mondták: Isten jött a táborba! Jaj nekünk - mondták -, mert ilyen még nem volt sohasem!

Jaj nekünk! Ki ment meg bennünket ennek a hatalmas Istennek a kezéből? Ez az az Isten, aki mindenféle csapással sújtotta Egyiptomot a pusztában!

Filiszteusok! Legyetek erősek, legyetek férfiak, különben szolgálí lesztek a hébereknek, ahogyan ők szolgáltak nektek. Legyetek férfiak, harcoljatok!

Harcoltak is a filiszteusok, és vereséget szenvedett Izráel. Mindenki hazafelé menekült, mert a vereség igen nagy volt. Elesett Izráelből harmincezer gyalogos.

Elvették az Isten ládáját is. Éli két fia, Hofni és Fineás is meghalt.

Egy benjámini férfi elfutott a csatáról, és még aznap megérkezett Silóba megszagotott ruhában és porral a fején.

Amikor megérkezett, Éli ott ült székén az út mentén figyelve, mert szíve remegett az Isten ládája miatt. Amikor megérkezett az az ember a városba és megmondta a hírt, jajgatott az egész város.

Meghallva a hangos jajgatást, ezt kérdezte Éli: Mi ez a nagy láрма? Akkor az az ember gyorsan odament, és megmondta Élinek.

Éli akkor már kilencvennyolc éves volt, révedező szemeivel alig látott.

Az az ember ezt mondta Élinek: A csatáról jövök, a csatáról futottam el ma! Éli ezt kérdezte: Mi történt, fiam?

A hírnök így felelt: Megfutamodott Izráel a filiszteusok előtt, és igen nagy vereség érte a népet. Meghalt két fiad, Hofni és Fineás is, sőt az Isten ládáját is elvették!

Amikor az Isten ládáját említette, Éli leesett a székről, háttal a kapufélfának, és a nyakát szegve meghalt, mert már öreg és elnehezedett ember volt. Negyven évig volt Izráel bírása.

A menyé, Fineás felesége pedig terhes volt, közel a szüléshez. Amikor meghallotta a hírt, hogy elvették az Isten ládáját, és meghalt az apósa meg a férje is, összegörnyedt és szült, mert rájöttek a szülési fájdalmak. És amikor haldoklott, ezt mondták a mellette álló asszonyok: Ne félj, mert fiút szültél! De ő nem felelt, nem is figyelt oda,

hanem elnevezte a gyermeket Íkábdónak, ami azt jelenti: Odavan Izráel dicsősége; mert elvették az Isten ládáját, és odalett az apósa, meg a férje is.

Ezért mondta: Odavan Izráel dicsősége, mert elvették az Isten ládáját.

Ikabód azt jelenti, hogy odavan a dicsőség. Szegény gyerek ezt a nevet kellett viselje egész életében.

A filiszteusok pedig fogták az Isten ládáját, és elvitték Eben-Háézerből Asdódba.

Fogták a filiszteusok az Isten ládáját, bevitték Dágón templomába, és odatették Dágón mellé.

Amikor az asdódiak másnap fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az ÚR ládája előtt. Akkor fogták Dágónt és visszatették a helyére.

Amikor másnap reggel fölkeltek, Dágón arccal a földön feküdt az ÚR ládája előtt és Dágón feje meg a két kezefeje letörve a küszöbön volt, csak a dereka maradt meg.

Ezért nem lépnek Dágón papjai és mindazok, akik Dágón templomába járnak Asdódban, a Dágón küszöbére mind a mai napig.

Ezután ránehezedett az ÚR keze az asdódiakra, és pusztította őket. Megverte fekélyekkel Asdódot és határait.

Amikor látták Asdód polgárai, hogy így áll a dolog, azt mondták: Ne maradjon nálunk Izráel Istenének a ládája, mert a keze ránk nehezedett, meg isteniünkre, Dágónra.

Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Mit tegyünk Izráel Istenének a ládájával? Azok ezt felelték: Át kell vinni Gátba Izráel Istenének a ládáját! Át is vitték oda Izráel Istenének a ládáját.

De miután odavitték, az ÚR keze a városra nehezedett; igen nagy rémület támadt, mert megverte a város apraját-nagyját, és fekélyek támadtak rajtuk.

Elküldték azért az Isten ládáját Ekrónba. De amikor Ekrónba érkezett az Isten ládája, az ekróniak jajgatni kezdtek, és ezt mondták: Idehozták Izráel Istenének a ládáját, hogy megöljön bennünket népiünkkel együtt!

Üzenetet küldtek azért a filiszteusok összes városfejedelmének, összegyűjtötték őket, és ezt mondták: Küldjétek el innen Izráel Istenének a ládáját, térjen vissza a helyére, ne öljön meg bennünket népiünkkel együtt! Mert halálos rémület támadt az egész városban, súlyosan rájuk nehezedett az Isten keze.

És azokat az embereket, akik nem haltak meg, annyira gyötörték a fekélyek, hogy az égis hatott a város jajkiáltása.

Az ÚR ládája hét hónapig volt a filiszteusok földjén.

Akkor hívatták a filiszteusok a papokat és a jósoakat, és megkérdezték: Mit tegyünk az ÚR ládájával? Mondjátok meg, hogyan juttassuk vissza a helyére?

Ők azt felelték: Ha el akarjátok küldeni Izráel Istenének a ládáját, ne üresen küldjétek, hanem jóvátételi ajándékot is küldjétek vele. Akkor meggyógyultok, és megtudjátok, hogy Isten miért nem vette le rólatok a kezét.

Erre azt mondták: Milyen jóvátételi ajándékot kell adnunk? Ők így feleltek: Öt aranyfekélyt és öt aranyegeret a filiszteusok városfejedelmeinek a száma szerint, mert ugyanaz a csapás sújt mindenkit a városfejedelmekkel együtt.

Készítsétek el a fekélyek és a földet pusztító egerek képmását. Így adjatok dicsőséget Izráel Istenének, akkor talán nem nehezedik tovább a keze rátok, isteneitekre és országotokra.

Miért keményítenétek meg a szíveteket, ahogyan az egyiptomiak és a fáraó megkeményítette a szívét? Nem úgy volt-e, hogy amikor csúffá tette őket, el kellett bocsátaniuk őket, és elmehettek?

Készítsetek azért egy új szekeret, és hozzatok két borjas tehenet, amelyeken még nem volt járom. Fogjátok be a teheneket a szekérbe, borjaikat pedig vigyétek vissza.

Azután fogjátok az ÚR ládáját, és tegyétek a szekérre. Az aranyholmit pedig, amit jóvátételi ajándékol adtok, tegyétek mellé egy ládikóba, úgy bocsássátok el, hadd menjen!

Azután figyeljétek: ha a saját határa felé, Bétsemes felé tart, akkor ő okozta nekünk ezt a nagy bajt. Ha pedig nem, abból megtudjuk, hogy nem az ő keze sújtott bennünket, hanem véletlenül történt ez velünk.

Az emberek tehát így jártak el: fogtak két borjas tehenet, befogták a szekérbe, borjaikat pedig bezárták.

Azután föltették a szekérre az ÚR ládáját meg a ládikót az aranyegerekkel és a kelések képmásával.

A tehenek pedig egyenesen rátértek a Bétsemes felé vivő útra, és folyton bögve mentek előre az úton; nem tértek le sem jobbra, sem balra. A filiszteusok városfejedelmei pedig mentek utánuk Bétsemes határáig.

A bétsemesiek éppen búzát arattak a völgyben. Föltekintettek, meglátták a ládát, és örvendeztek a láttára.

A szekér eljutott a bétsemesi Jehósua mezejére, és ott megállt. Volt ott egy nagy kő. Fölhasogatták a szekér fáját, és fölládozták a teheneket égőáldozatul az ÚRnak.

A lévíták pedig levették az ÚR ládáját és a mellette levő ládikót, amelyben az aranyholmi volt, és rátették a nagy kőre. A bétsemesi emberek égőáldozatokat és véresáldozatokat mutattak be azon a napon az ÚRnak.

Amikor látta ezt a filiszteusok öt városfejedelme, visszatértek Ekrónba azon a napon.

Ennyi kelés formájú aranytárgyat adtak a filiszteusok az ÚRnak jóvátételi ajándékol: Asdódért egyet, Gázáért egyet, Askelónért egyet, Gátért egyet és Ekrónért is egyet.

Aranyegér pedig annyi volt, ahány városa volt az öt filiszteus városfejedelmének: az erős városok a kerületlen falvakkal együtt. Az a nagy kő, amelyre az ÚR ládáját helyezték a bétsemesi Jehósua mezején, tanúskodik erről mindmáig.

De megverte az ÚR a bétsemesi embereket, mert belenéztek az ÚR ládája.

Isten törvénye szerint tilos volt belenézni a szövetség ládájába. Csak a papok nézhettek bele, és mielőtt a szentek szentjéből kihozták, le kellett takarják.

*Megölt a nép közül hetven embert. A nép gyászolt, mert nagy csapással sújtotta a népet az ÚR.
Azért ezt mondták a bétsemesi emberek: Ki állhat meg az ÚRnak, ennek a szent Istennek a színe előtt?*

Érdekes kérdés, amelyre mi is meg kell találjuk a választ. Először is fel kell ismerjünk Isten szentségét, amely egy bűnös embert halálra súlythat, ha az Hozzá közeledik. Egyikünk sem kockáztathatja meg, hogy önmagunk igazsága alapján megálljunk a szent Isten előtt.

Emlékezzünk, hogy amikor a Sínai hegyen Isten átadta a törvényt, akkor azt mondta, hogy senki se merjen közeledni a hegyhez, mert akik közelednek, azok el fognak pusztulni Isten jelenléte miatt. Az Ószövetség alatt nem volt egyszerű megközelíteni Istent. Csak a főpap mehetett a közelébe egy évben egyszer, miután sok áldozatot mutatott be előtte. Még akkor is csengőket erősített a ruhájára, és egy kötelet kötöttek a sarkára. Amikor bement a szentek szentjébe, akkor a kívülállók hallgatták a csengők hangját, és ha azok elhallgattak, akkor tudták, hogy valami hiba volt a papban vagy az áldozatokban, és Isten szentsége elpusztította őt. Ekkor a kötél segítségével húzták őt ki onnan, mert nem mertek bemenni a szentek szentjébe.

Isten szentségét nagyon tiszteletben tartották abban az időben. Sajnos mi már nem tiszteljük az Ő szentségét ilyen nagy mértékben.

A korai egyházban is nagyon őszinte tisztaság uralkodott. Anániás és Zafira elhatározták, hogy átejtik az embereket, és úgy tesznek, mintha mindent Istennek adnának, de közben visszatartottak maguknak a földükért kapott pénzből. A tisztaság miatt ez a bűn nem állhatott meg köztük, és Isten szentsége mindkettőt halálra súlytotta.

Sokan azt imádkozzák, hogy Istenem, hozd vissza a korai egyház szentségét hozzánk: óvatosan imádkozzatok, mert lehet, hogy nem élitek túl azt a tisztaságot.

Azért ezt mondták a bétsemesi emberek: Ki állhat meg az ÚRnak, ennek a szent Istennek a színe előtt? És a láda hova kerüljön innen?

Követeket küldtek azért Kirjat-Jeárim lakosaihoz ezzel az üzenettel: A filiszteusok visszaküldték az ÚR ládáját. Jöjjetek és vigyétek magatokhoz!

Ekkor elmentek a kirjat-jeárimiak, elvitték az ÚR ládáját, és bevitték Abinádáb házába, a magaslatra. Fiát, Eleázárt pedig fölszentelték, hogy őrizze az ÚR ládáját.

Attól a naptól fogva, hogy a láda Kirjat-Jeárimban volt, sok idő, mégpedig húsz esztendő telt el. És Izráel egész háza sóhajtozott az ÚR után.

Akkor ezt mondta Sámuel Izráel egész házának: Ha tiszta szívből akartok megtérni az ÚRhoz, akkor távolítsátok el magatok közül az idegen isteneket és Astartékat.

Astart a szexuális örömök és a gyermekáldás istennője volt. Az izraeliek ezt az istennőt imádták.

Ragaszkodjatok szívből az ÚRhoz, egyedül neki szolgáljatok, akkor majd megment benneteket a filiszteusok kezéből.

Akkor eltávolították Izráel fiai a Baalokat és Astartékat, és egyedül az ÚRnak szolgáltak.

Majd ezt mondta Sámuel: Gyűjtsétek össze egész Izráelt Micpába, és imádkozni fogok értetek az ÚRhoz.

Összegyűltek tehát Micpába, vizet merítettek, és kiöntötték az ÚR előtt. Bőjtöltek azon a napon, és ezt mondták: Vétkezünk az ÚR ellen! Sámuel pedig igazságot szolgáltatott Izráel fiainak Micpában.

A filiszteusok azonban meghallották, hogy Izráel fiai összegyűltek Micpába, azért fölvonultak a filiszteusok városfejedelmei Izráel ellen. Amikor ezt meghallották Izráel fiai, félelem fogta el őket a filiszteusok miatt,

és ezt mondták Izráel fiai Sámuelnek: Kialts értünk szüntelenül Istenünkhöz, az ÚRhoz, hogy szabadítson meg bennünket a filiszteusok kezéből!

Sámuel fogott egy szopós bárányt, és feláldozta teljes égőáldozatul az ÚRnak. És Sámuel az ÚRhoz kiáltott Izráelért, az ÚR pedig meghallgatta.

Mialatt Sámuel az égőáldozatot mutatta be, előrenyomultak a filiszteusok, hogy megütközzenek Izráellel. Az ÚR azonban hatalmas hangon mennydörgött azon a napon a filiszteusok fölött, és úgy megzavarodtak, hogy vereséget szenvedtek Izráeltől.

Ekkor az izráéliek kivonultak Micpából, üldözték a filiszteusokat, és vágták őket egészen Bétkárig.

Sámuel pedig fogott egy követ, felállította Micpa és Sén között, és elnevezte Eben-Háézernek, mert ezt mondta: Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!

Eben-Háézer azt jelenti, hogy a segítség köve, egy emlékkő arról, hogy Isten eddig megsegített. Ezt naponta felállíthatnánk, hogy állandóan bátorítást és reményt adjon, hisz Isten nem azért hozott el engem eddig, hogy most elhagyjon. Ha el akart volna hagyni, akkor ezt már rég megtehetette volna. Az Úr múltbeli segítsége a jövőbeli segítségének próféciaja. Biztos lehetek benne, hogy az Úr be fogja fejezni azt, amit egyszer elkezdett.

Eddig a pontig a filiszteusok állandóan legyőzték Izraelt, és ez volt a fordulópont.

Így kellett a filiszteusoknak megalázkodniuk, és nem hatoltak be többé Izráel területére, mert az ÚR keze sújtotta a filiszteusokat Sámuel egész életében.

Visszakerültek Izráelhez azok a városok is, amelyeket elvettek a filiszteusok Izráeltől, Ekróntól egészen Gátig. Azok határát is kiszabadította Izráel a filiszteusok kezéből. Így lett béke Izráel és az emóriak között. Sámuel egész életében Izráel bírója volt.

Évről évre útra kelt, bejárta Bételt, Gilgált és Micpát, és igazságot szolgáltatott Izráelnek mindezekben a helyeken.

De mindig visszatért Rámába, mert ott volt a háza, és ott is igazságot szolgáltatott Izráelnek, és ott épített oltárt az ÚRnak.

Amikor megöregedett Sámuel, a fiait tette Izráel bíráivá.

Elsőszülött fiának Jóél volt a neve, a másodiknak Abijjá. Beérsebéban bíráskodtak.

Fiai azonban nem az ő útján jártak, hanem a maguk hasznát keresték; megvesztegetésre szánt ajándékot fogadtak el, és elferdítették az igazságot.

Milyen szomorú, hogy egy ilyen istenfélő embernek, mint Sámuel ilyen kapzsi és hazug fiai voltak.

Összegyűltek azért Izráel vénei, és elmentek Sámuelhez Rámába.

Ezt mondták neki: Te már megöregedtél, fiaid pedig nem a te utadon járnak. Tégy valakit királyunkká, hogy ő bíráskodjék fölöttünk, ahogyan az minden népnél szokás!

Sámuel azonban rosszalotta, hogy ezt mondták: Adj nekünk királyt, hogy bíráskodjék fölöttünk! És imádkozott Sámuel az ÚRhoz.

Az ÚR pedig ezt mondta Sámuelnek: Hallgass a nép szavára mindenben, amit mondanak, mert nem téged vetettek meg, hanem engem vetettek meg, hogy ne legyek a királyuk.

Ha egy népet Isten vezet azt theokráciának hívjuk. Ezek az emberek visszautasították ezt a theokratikus vezetést és monarchiát akartak felállítani. Ez egy szomorú visszalépés Izrael történelmében, amely annak volt a következménye, hogy a vezetők nem képviselték hűségesen Istent, és ezért a nép királyt akart magának.

Veled is ugyanúgy cselekszenek, ahogyan velem cselekedtek, mióta kihoztam őket Egyiptomból, mindmáig: elhagytak, és más isteneknek szolgáltak.

Hallgass tehát a szavukra, de szigorúan figyelmeztessd őket, és mondd meg nekik, hogy mi lesz a király joga, aki uralkodni fog felettük.

Ekkor Sámuel elmondta az ÚR minden szavát a népnek, amely királyt kért tőle.

Ez lesz a királynak a joga - mondta -, aki uralkodni fog fölöttetek. Fiaitokat elveszi, harci kocsijaihoz meg lovasaihoz osztja be őket, és futnak harci kocsija előtt.

Parancsnokokká teszi őket ezer ember felett, és parancsnokokká ötven ember felett. Velük szántatja szántóföldjét, és velük végezteti aratását, velük készíteti hadifölszerelését és a harci kocsik fölszerelését.

Leányaitokat meg elviszi kenőcskészítőknek, szakácsnőknek és sütőnőknek.

Legjobb szántóföldjeiteket, szőlőiteket és olajfa-kertjeiteket elveszi, és hivatalnokainak adja.

Vetéseitekből és szőlőitekből tizedet szed, és udvari embereinek meg hivatalnokainak adja.

Szolgáitokat és szolgálóitokat, legszebb ifjaitokat, még a szamaraitokat is elveszi, és a maga munkáját végezteti velük.

Nyájaitokból tizedet szed, ti pedig a szolgálói lesztek.

Akkor majd panaszkodtok királyotok miatt, akit magatoknak választottatok, de akkor már nem válaszol az ÚR.

A nép azonban nem akart Sámuel szavára hallgatni, hanem ezt mondták neki: Mégis legyen királyunk!

Olyanok akarunk lenni, mint minden más nép: királyunk bíraskodjék fölöttünk, ő vonuljon előttünk, és vezesse harcainkat.

Sámuel végighallgatta a nép beszédét, és elmondta az ÚRnak.

Az ÚR pedig így felelt Sámuelnek: Hallgass a szavukra, és válassz nekik királyt! Sámuel ezt mondta az izráeli férfiaknak: Menjen mindenki a maga városába!

Volt egy benjámini származású tehetős ember Benjáminban, akinek Kís volt a neve, Abiélnek a fia, aki Cerór fia, aki Bekórat fia, aki Afiah fia volt.

Volt neki egy Saul nevű fia, szép ifjú. Nem volt nála szebb Izráel fiai között; egy fejjel magasabb volt az egész népnél.

Egyszer elvesztek Kísnek, Saul apjának a szamarai. Kís ezt mondta a fiának, Saulnak: Végy magad mellé egy legényt, indulj útnak, és keresd meg a szamarakat!

Bejárták Efraim hegyvidékét, és bejárták Sálisá földjét, de nem találták meg. Majd bejárták Saalim földjét, de ott sem voltak. Végül bejárták Benjámin földjét, de nem találták meg.

Amikor Cúf földjére értek, ezt mondta Saul a vele levő legénynek: Gyere, menjünk vissza, különben apám értünk fog már aggódni, nem a szamarakért.

De ő így felelt neki: Nézd, az Isten embere itt van ebben a városban. Tisztelik ezt az embert, mert minden beteljesedik, amit mond. Menjünk el hozzá, talán meg tudja mondani nekünk, hogy melyik úton menjünk.

Saul ezt mondta legényének: Jól van, menjünk, de mit viszünk annak az embernek? Hiszen a kenyér elfogyott a tarisznyából, és nincs mit vinnünk ajándékba az Isten emberének. Mi van nálunk?

A legény megint válaszolt Saulnak: Nézd, van nálam egy negyed ezüstsekel. Odaadom az Isten emberének, hogy mutassa meg nekünk az utat.

Azelőtt ezt mondták Izráelben, ha valaki elment Istent megkérdezni: Gyertek, menjünk el a látóhoz! Mert akit ma prófétának neveznek, azt régebben látónak hívták.

Azért nevezték látónak, mert belelátott a lelki dolgokba.

Akkor ezt mondta Saul a legénynek: Jól beszélsz! Gyere, menjünk! Elmentek tehát abba a városba, ahol az Isten embere lakott.

Amikor a domboldalon mentek fölfelé a városba, leányokkal találkoztak, akik vizet meríteni jöttek. Megszólították őket: Itt van-e a látó?

Ők pedig így válaszoltak nekik: Igen, éppen itt van! Csak siess, mert ma érkezett a városba, hiszen ma áldozati lakomája lesz a népnek az áldozóhalmon.

Ha bementek a városba, még ott találjátok, mielőtt fölmegegy enni az áldozóhalomra, mert nem eszik addig a nép, amíg ő meg nem érkezik. Ő áldja meg az áldozatot, és azután esznek a meghívottak. Csak menjete föl, most ott találjátok!

Fölmentek tehát a városba. Éppen beérkeztek oda, amikor jött velük szembe kifelé Sámuel, hogy fölmenjen az áldozóhalomra.

Az ÚR pedig ezt jelentette ki Sámuelnek egy nappal Saul érkezése előtt:

Holnap ilyenkor egy embert küldök hozzád Benjámin földjéről. Kend fel őt népemnek, Izráelnek a fejedelmévé, mert ő szabadítja meg népemet a filiszteusok kezéből. Hiszen láttam népem nyomorúságát, mert feljutott hozzám a kiáltásuk.

Amikor Sámuel meglátta Sault, ezt mondta neki az ÚR: Ez az az ember, akiről azt mondtam neked, hogy ő fog uralkodni népemen.

Saul pedig Sámuelhez lépett a kapu alatt, és megkérdezte: Mondd meg nekem, hol van itt a látó háza?

Sámuel így felelt Saulnak: Én vagyok a látó. Menj föl előttem az áldozóhalomra, és egyetek ma velem! Reggel majd elbocsátalak, és azt is megmondom neked, amin gondolkazol.

A ma három napja elveszett szamarak miatt pedig ne bánkódj, mert megkerültek. Különben is kié mindaz, ami becses Izráelben? A tied és egész családodé!

Miután megtalálta a prófétát, az furcsa dolgokat kezd Saulnak mondani.

Különben is kié mindaz, ami becses Izráelben? A tied és egész családodé!

Saul azonban így felelt: De hiszen én benjámini vagyok, Izráel legkisebb törzséből való! Nemzetségem pedig a legkisebb Benjámin törzsének összes nemzetsége között! Miért beszélsz hát így hozzám?

Sámuel azonban fogta Sault és a legényét, bevezette őket az áldozati tor helyére, és nekik adta a főhelyet a meghívottak között, akik mintegy harmincan voltak.

A szakácsnak pedig ezt mondta Sámuel: Add ide azt a darabot, amelyet odaadtam neked, és amelyről azt mondtam, hogy tedd félre.

A szakács elővette a combot és ami hozzá tartozott, és odatette Saul elé. Sámuel pedig ezt mondta: Itt a félretett rész. Vedd magad elé, és egyél, mert erre az alkalomra tartogattuk neked, amikor meghívtam a népet. És Saul együtt evett azon a napon Sámuellel.

Majd lementek az áldozóhalomról a városba, és a háztetőn beszélgetett Sámuel Saullal.

De korán fölkeltek, mert amikor hajnalodni kezdett, fölkiáltott Sámuel Saulnak a háztetőre: Kelj föl, el akarlak bocsátani! Saul fölkel, és ketten Sámuellel együtt kimentek az utcára.

És amikor leértek a város végére, ezt mondta Sámuel Saulnak: Mondd a legénynek, hogy kerüljön elénk. Az eljűk került. Te pedig most állj meg, hogy elmondjam neked az Isten beszédét.

Ekkor fogta Sámuel az olajos korsót, öntött belőle Saul fejére, megcsókolta, és ezt mondta: Ezennel felkent téged az ÚR öröksége fejedelmévé.

Amikor most elmész tőlem, két emberrel fogsz találkozni Ráhel sírjánál Benjámin határában, Celcah mellett, akik ezt mondják neked: Megkerültek a szamarak, amelyeknek a keresésére indultál. Apád már elvetette a szamarak gondját, értetek aggódik, és ezt mondogatja: Mit tehetnék a fiaimért?!

Ha onnan továbbmész és a Tábór tölgyfájához érkezel, három ember találkozik majd veled, akik az Istenhez mennek föl Bételbe. Az egyik három kecskegidát visz, a másik három kerek kenyeret, a harmadik pedig egy tömlő bort.

Békét kívánnak majd, és két kenyeret adnak neked; fogadd el tőlük!

Azután eljutsz az Isten halmára, ahol a filiszteusok oszlopai vannak. Mihelyt bemész az ott levő városba, egy csapat prófétára bukkansz, akik az áldozóhalomról jönnek lefelé. Lant, dob, fuvola és citera lesz náluk, ők maguk pedig prófétai révületben lesznek.

Akkor megszáll téged is az ÚR lelke, velük együtt prófétai révületbe kerülsz, és más emberré leszel.

És ha majd bekövetkeznek rajtad ezek a jelek, akkor tedd meg, amire módot találsz, mert veled lesz az Isten.

A próféta elmondja Saulnak, hogy mi fog történni a következő napokban vele, és mit tegyen.

Akkor menj el előttem Gilgálba, és én is elmegyek hozzád, hogy égőáldozatokat mutassak be és békeáldozatokat áldozzak. Hét napig várj, amíg hozzád érkezem, és akkor majd tudtadra adom, hogy mit kell tenned.

És amikor megfordult, hogy eltávozzék Sámuelről, Isten megváltoztatta a szívét, és beteljesedtek rajta mindezek a jelek azon a napon.

Mert amikor odaértek a halomhoz, egy csapat próféta jött szembe velük. Akkor megszállta az Isten lelke, és prófétai révületbe került közöttük.

Amikor azok, akik már előbb is ismerték, meglátták, hogy Saul a prófétákkal együtt révületben van, így beszéltek egymás közt: Mi történt Kísnek a fiával? Hát már Saul is a próféták között van?

De valaki megszólalt közülük, és ezt mondta: Nincs ezeknek apjuk se! Így keletkezett ez a szólásmondás: Hát már Saul is a próféták között van?

Amikor véget ért a révülete, fölment az áldozóhalomra.

Saul nagybátyja pedig megkérdezte tőle és legényétől: Hol jártatok? Saul így felelt: A szamarakat kerestük, de amikor láttuk, hogy hiába, elmentünk Sámuelhez.

Akkor ezt mondta Saul nagybátyja: Mondd el nekem, mit mondott nektek Sámuel!

Saul ezt felelte nagybátyjának: Határozottan megmondta nekünk, hogy megtalálták a szamarakat. De amit a királyságról mondott Sámuel, azt nem mondta el neki.

Ezután összehívta Sámuel a népet az ÚRhoz Micpába,

és így szólt Izráel fiaihoz: Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én hoztam ki Izráelt Egyiptomból. Én mentettelek meg benneteket Egyiptomnak és mindazoknak az országoknak a hatalmától, amelyek sanyargattak benneteket.

Ti pedig most elvetettétek Isteneteket, aki megszabadított benneteket minden bajból és nyomorúságból. Hiszen ezt mondtátok neki: Tégy valakit a királyunkká! Most hát álljatok az ÚR színe elé törzsenként és nemzetségenként!

És amikor fölvonultatta Sámuel Izráel valamennyi törzsét, a sors Benjámin törzsére esett.

Akkor fölvonultatta Benjámin törzsét nemzetségenként, és a sors Matri nemzetségére esett. Majd Kísnek a fiára, Saulra esett a sors, de amikor keresték, nem találták.

Ekkor újból megkérdezték az URat, hogy eljött-e egyáltalán az az ember? És az ÚR ezt felelte: Igen, itt van. Elrejtőzött a holmik között.

Akkor odafutottak, és elhozták. És amikor odaállt a nép közé, egy fejjel kimagaslott az egész nép közül.

Akkor Sámuel ezt mondta a népnek: Látjátok, kit választott ki az ÚR? Hiszen nincs hozzá hasonló az egész nép között! Ekkor ujjongásba tört ki az egész nép, és ezt mondták: Éljen a király!

Sámuel pedig kihirdette a népnek a király jogait, majd beírta egy könyvbe, és azt elhelyezte az ÚR színe előtt. Azután hazaküldte Sámuel az egész népet.

Saul is hazament Gibeába, és vele ment az a sereg is, amelynek a szívét arra indította az Isten.

De az elvetemült emberek ezt mondták: Hogyan tudna ez segíteni rajtunk? És megvetették, ajándékot sem vittek neki. Ő azonban úgy tett, mintha ezt észre sem vette volna.

Saul felkenetése, amikor Isten Lelke rászált és más emberré tette, egy valódi, szívre ható változás volt.

Aztán vele ment egy olyan csoport is, akiknek a szívét megérintette Isten. Ez mindig nagyon izgalmas számora, mert hatalmas lehetőségek rejlenek egy ilyen csapatban. Nem vagyok sovíniszta, de azt gondolom, hogy nincs nagyobb lehetőség elrejtve semmiben és senkiben, mint egy csapat férfiban, akiknek az Isten megérintette a szívét.

Hosszú időn keresztül a kereszténységre női dologként tekintettek, mert általában a nők voltak elkötelezve az Úrnak, és próbálták a férjeiket magukkal cipelni. De ez nem Isten szándéka, mert Ő azt akarja, hogy a férfi legyen a ház lelki vezetője. Ha viszont a férfi erre nem képes, akkor a nő kell átvegye ezt a szerepet. De milyen erős és áldott az a ház, ahol a férfi a lelki vezetést elvállalja és végrehajtja.

A templomokban sokáig női többség volt, és még a papok is úgy beszéltek és cselekedtek, mint valami kényeskedő nők. Nagyon kedvesek és aranyosak akartak lenni, és ennek következtében a kereszténység elnőiesedett.

Véleményem szerint Jézus Krisztus kihívást intéz a férfiakhoz. Egy férfi számára a legnagyobb férfiassági kihívás az, ha elfogadja és teljes szívével követi Jézus Krisztust. Nincs ennél férfiasabb, erőteljesebb és dinamikusabb dolog egy férfi életében. És ha egy csapat ilyen férfi összekerül, akkor ezek a feje tetejére állíthatják az egész világot.

Saulnak sok előnye van, de a fizikai előnyei semmit sem érnek egészen addig, amíg Isten lelke az életét megérinti és felkeni, megváltoztatva a szívét. Aztán pedig egy olyan csapatot állít mellé Isten, akiknek a szíve Istenért dobog. Minden együtt van ahhoz, hogy hatalmas dolgokat cselekedjenek Isten oldalán. Később azonban meg fogjuk látni, hogy mindez hogyan és miért fog darabokra hullni.

Sok ember esetében láthatjuk a hatalmas lehetőségét, de, akárcsak Saul esetében, nem fognak robbani.

Isten áldjon mindnyájatokat, adjon nektek bölcsességet, hogy a nehézségekben is megtaláljátok az Ő lelkének szeretetét, és engedjétek, hogy változtasson olyan emberré, amilyenné Ő szeretne, hogy elvégezhesétek azt a munkát, amit Ő ad nektek, Jézus Krisztus dicsőségére.

89 perc